

fast ansatte og fast lønede af Staten, skulle forsaavidt dele lige Vilkaar, at de efter en Lovregel faae deres bestemte Tillæg i Lønningerne, og muligens subsidiairt, forsaavidt Thinget ikke skulde billige denne Ændring, et Forslag til § 7, hvorved denne Paragraph gives en saadan Skikkelse, at det deels bliver muligt for vedkommende Minister og deels, idetmindste til en vis Grad, nødvendigt for ham, at tildele ikkepensionsberettigede Embedsmænd i samme Forhold og omtrent efter samme Regler som de, der ere optagne i Lovudkastets § 1.

Indenrigsministeren: Jeg skal først med Hensyn til den til mig fra den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Madvig) rettede Forespørgsel bemærke, at efter hvad jeg kan skjønne, passe strengt taget Ordene „pensionsberettigede efter Loven af 5te Januar 1851“ ikke paa de grønlandiske Missionairer; men det forekommer mig dog efter Alt, hvad jeg kjen-der til hele Forholdet, at det Datum, at de have Berettigelse til Bartpenge, indtil de be-sørges, i Forbindelse med deres Udnævnelse som kongelige Embedsmænd, medfører en bestemt Lovanalogi for at kunne tillægge dem Tillæg af deres Pengegage, hvortil der ogsaa er saa meget mere Anledning, som disse Embedsmænd ere meget strengt stillede, idet de have faaet et fast Pengevederlag for Kost, Brændsel og andre Fornødenheder, som slet ikke svarer til de høie Priser, der nu maae beregnes af Handelen derfor. Da nu dertil kommer, at Lovens sidste Paragraph giver Indenrigsministeren en almindelig Beføielse til at afgjøre alle i Anled-ning af denne Lovs Anvendelse opstaaede Spørgs-maal og at fortolke dem, uden at de kunne gjøres til Gjenstand for Rettergang, troer jeg at burde udtale, at jeg antager at kunne er-

kjende de grønlandiske Missionairer for beretti-gede til Tillæg. Forøvrigt ville de være at opføre paa Dypgjørelsen fra Cultusministeriet, og jeg formoder ganske sikkert, at Cultusmini-steren vil medtage dem.

Forsaavidt den ærede Landsthingsmand be-mærkede, at jeg havde overseet, at Tillægget ikke vedblev at være 400 Rd. for Gager mel-lem 3000 og 5000 Rd., da kunde jeg vanske-ligt oversee dette, efter som dette Punct i Lov-udkastet er det, der maaskee har været meest forhandlet mellem de forskjellige Ministre. Jeg kom rigtignok ved en Fortalelse til at sige 400 Rd., da jeg nævnte en Gage af 4000 Rd.; men jeg bemærkede selv leilighedsvis, at Til-læg til Gager mellem 3000 og 5000 Rd. var aftagende.

Hvad angaaer den ærede Secretairs (Drejer) Bemærkninger med Hensyn til § 7, da troer jeg, at der for dem ligger nogen Misforstaaelse til Grund. § 7 gaaer slet ikke ud paa at stille de der omhandlede Bestillingsmænd ringere; tværtimod, det er ganske sikkert, at navnlig de af dem, som ere meest trængende, ville være meget bedre farnede med § 7 end med Anven-delsen af den nævnte Scala. Jeg maa erin-dre, at de Bestillingsmænd, som her omhand-les, ere af de underordnede, navnlig er der en Masse Betjente i Contoirerne, tildeels ogsaa Skovfogder og Andre, hvor en procentvis Bereg-ning efter deres Pengeindtægter paa ingen Maade for de allerfleste af dem vilde være noget til-strækkeligt Bidrag. Nu er Rigsdagen selv kommet til den Anskuelse, at hvor der er et saadant Trang- og Nødsforhold tilstede, der ikke lader sig afvise, for de ringere Betjente, der var det det Bedste, at Ministeriet havde Naadighed over en vis Sum, som det kunde fordele efter Trang og bedste Skjøn mellem disse underordnede Bestillingsmænd.